

Usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 18.07.1994, sp. zn. 11 Co 308/94, ECLI:CZ:KSPL:1994:11.CO.308.1994.1

Číslo: 30/1996

Právní věta: Bylo-li řízení o dědictví zastaveno pro nedostatek jmění nebo pro předlužení dědictví anebo pro připadnutí dědictví státu, musí odměnu notáře jako soudního komisaře poukázat (po právní moci usnesení o určení její výše) notáři příslušný okresní soud, který jej podle ustanovení § 38 o.s.ř. pověřil úkony v řízení o dědictví.

Soud: Krajský soud v Plzni

Datum rozhodnutí: 18.07.1994

Spisová značka: 11 Co 308/94

Číslo rozhodnutí: 30

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odměna notáře, Řízení dědické, Řízení před soudem

Předpisy: 612/1992 Sb. § 14

§ 137

§ 140 odst. 3

§ 15 40/1964 Sb. § 462 99/1963 Sb. § 38

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Okresní soud v Tachově usnesením určil odměnu notářky, jako soudní komisařky, částkou 1292 Kč a současně rozhodl, že tuto odměnu zaplatí do tří dnů od právní moci stát – Okresní úřad v T.

Proti tomuto usnesení podal Okresní úřad v T. odvolání, a to pouze do výroku o jeho povinnosti zaplatit odměnu soudní komisařky. Poukazoval na ustanovení § 140 odst. 3 o. s. ř., podle něhož v řízení o dědictví platí odměnu notáře a jeho výdaje dědic, který nabytí dědictví, jež není předloženo, popřípadě je-li více dědiců, tito dědici podle vzájemného poměru čisté hodnoty jejich dědických podílů a v ostatních případech platí tyto náklady stát. Z tohoto ustanovení nevyplývá, který orgán státu je povinen zaplatit odměnu soudního komisaře v případech, kdy tato povinnost nestíhá dědice. Domnívá se proto, že je to ten orgán státu, v jehož pravomoci je řízení, z něhož soudnímu komisaři vznikl nárok na odměnu. Domáhá se proto zrušení rozhodnutí soudu ve výroku o uložení povinnosti zaplatit odměnu Okresním úřadem v T.

Krajský soud v Plzni svým usnesením zrušil usnesení soudu prvního stupně o povinnosti státu – Okresního úřadu v T. zaplatit odměnu notářky jako soudní komisařky částkou 1292 Kč. Ve výroku o stanovení této odměny částkou 1292 Kč zůstalo usnesení soudu prvního stupně nedotčeno.

Z odůvodnění:

Odvolací soud se nezabýval výrokem o určení výše odměny, který nebyl odvoláním napaden a nabyl proto právní moci.

Odměna za projednání dědictví, která přísluší notáři jako ustanovenému soudnímu komisaři podle ustanovení § 14 a § 15 vyhlášky č. 612/92 Sb., tvoří náklady soudního řízení ve smyslu ustanovení § 137 o. s. ř. Podle ustanovení § 140 odst. 3 o. s. ř. je tuto odměnu povinen zaplatit dědic, který nabyl dědictví, jež není předloženo. Je-li těchto dědiců, kteří nabyli nepředložené dědictví, více, platí náklady podle vzájemného poměru čisté hodnoty jejich dědických podílů. V ostatních případech platí tyto náklady stát.

V posuzovaném případě zůstavitelka zemřela bez závěti a nezanechala žádných dědiců. Veškerý její majetek připadl proto, jak vyplývá z pravomocného rozhodnutí Okresního soudu v Tachově ze dne 20. 5. 1994, č. j. D 534/93-23, podle ustanovení § 462 o. z. státu.

Podle ustanovení § 462 o. z. dědictví, jehož nenabude žádný dědic, připadne státu. Stát v tomto případě je subjektem, jemuž je ze zákona vyhrazeno vlastnické právo k věcem, které nemají vlastníka. Tento případ však není totožný s nabytím vlastnictví cestou dědění, takže v případě tzv. odúmrti nemá stát postavení dědice. Toto postavení by měl stát jen v případě, že by byl zůstavitelem povolán za dědice jeho majetku pro případ smrti.

Z tohoto důvodu nemůže příslušný orgán státu, který se stal správcem majetku státu nabytého odúmrtí, stíhat povinnost ve smyslu ustanovení § 140 odst. 3 o. s. ř.

Jestliže zákon v tomto ustanovení stanoví, že v jiných případech, než těch, kdy povinnost zaplatit odměnu soudního komisaře stíhá dědice, platí odměnu soudního komisaře stát, je tím míněn ten orgán státu, do jehož pravomoci přísluší řízení o projednání dědictví, z něhož tyto náklady vzešly, a tím je příslušný okresní soud.

Zákon totiž nerozlišuje případy, na něž pamatuje poslední věta ustanovení § 140 odst. 3 o. s. ř. Není proto rozhodné, zda řízení bylo zastaveno pro nedostatek jmění, nebo zda dědictví bylo předloženo, či zda dědictví připadne státu podle ustanovení § 462 o. z.

Ve všech z těchto uvedených případů musí odměnu soudního komisaře po právní moci usnesení o určení její výše poukázat v přiznané výši podle § 14 a § 15 vyhlášky č. 612/1992 Sb. příslušnému notáři okresní soud, který jej podle ustanovení § 38 o. s. ř. pověřil úkony v řízení o dědictví, a to ze svých hospodářských prostředků.